

Sygn. akt V CNP 123/07

POSTANOWIENIE

Dnia 28 września 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z powództwa Agencji Nieruchomości Rolnych Oddziału Terenowego

w W.

przeciwko T. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 września 2007 r.,

na skutek skargi pozwanej o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 9 lutego 2005 r.

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w Ś. wyrokiem z dnia 9 lutego 2005 r. uwzględnił powództwo o zapłatę wniesione przeciwko pozwanej T. S. Postanowieniem z dnia 24 czerwca 2005 r. Sąd ten prawomocnie odrzucił apelację powódki, po wcześniejszym odrzuceniu jej wniosku o przywrócenie terminu do złożenia apelacji.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w Ś. powódka podniosła, że niezgodność z prawem tego orzeczenia wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego oraz powołanych w skardze przepisów k.c. i k.p.c. Skarżąca przedstawiła również argumentację która w jej ocenie uzasadnia pogląd, że doznała szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego dotyczy skarga oraz wskazała okoliczności w wyniku których wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia winna odpowiadać wymogom szczególnym dla tego środka procesowego określonym w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Ich zachowanie podlega badaniu przez Sąd Najwyższy przy wniesieniu skargi, a brak któregokolwiek z koniecznych elementów skargi skutkuje jej odrzuceniem (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Z brzmienia art. 424 § 1 pkt 5 k.p.c. wynika, że w sytuacji, gdy skargę wniesiono w oparciu o art. 424¹ § 2 k.p.c. skarżący powinien wykazać, że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi. Taka sytuacja miała miejsce w rozstrzyganej sprawie bowiem przedmiotem skargi był wyrok Sądu Okręgowego w Ś. wydany przez ten Sąd jako Sąd pierwszej instancji. Określony w art. 424¹ § 2 k.p.c. wymóg dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, wydanego przez Sąd pierwszej instancji w wypadkach jedynie wyjątkowych, dotyczy zarówno przyczyn niezgodności z prawem tego orzeczenia (wynikających z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych praw i wolności człowieka i obywatela), jak

i przyczyn, dla których strona postępowania sądowego nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych. W przypadku rozpoznawanej skargi środkiem tym była apelacja, której powódka skutecznie nie złożyła. W świetle art. 424⁵ § 1 pkt 5 skarga powinna zawierać zatem wykazanie, że z uwagi na wyjątkową sytuację powódka nie mogła skorzystać z możliwości zaskarżenia wyroku przez wniesienie apelacji. Temu wymogowi wniesiona skarga nie odpowiada. Zawarto w niej stwierdzenie, że powódka nie mogła zaskarżyć wyroku, gdyż złożony przez nią wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji został wadliwie odrzucony. Przytoczona w tym zakresie argumentacja w nie stanowi wskazania tego rodzaju okoliczności, których zaistnienie pozwalałoby przyjąć, że w ostatecznym wyniku powódka nie złożyła w terminie apelacji z przyczyn o charakterze wyjątkowym. Sprowadzają się one w istocie do oceny przyczyn złożenia apelacji po terminie, które zostały rozważone przez Sąd przy rozpoznawaniu wniosku o przywrócenie terminu i uznane za świadczące o tym, że powódka uchybiła terminowi do wniesienia apelacji, a w związku ze spóźnionym złożeniem wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji (wniesieniem go po upływie 7 dni od daty zakończenia okresu zwolnienia lekarskiego pozwanej) nie było podstaw do jego uwzględnienia. Ocena w tym zakresie nie została skutecznie podważona w skardze. Brak jest zatem przesłanek by uznać, że wyrok nie został zaskarżony apelacją z przyczyn o charakterze wyjątkowym.

Mając powyższe na uwadze należało przyjąć, że skarga nie odpowiadała wymogowi określonemu w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Dlatego też podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 2 k.p.c.